

Tokijas pavirto į laukinį padarą, norintį išsilaisvinti iš pančių. Miestas gyvas, lygiai toks pat gyvas kaip jį pažadinusios galios. Niekuomet nebūčiau pamaniusi, jog įmanoma, kad tapsiu tokios katastrofos liudininke. Staiga viskas pasidarė kitaip – ir aš į visa tai įtraukta. Kai smogia gamta, netgi toks megapolis kaip Tokijas negali atsilaikyti prieš stulbinamą jos jėgą. Mes visi pralaimėtojai.

Ir aš seniai būčiau pasidavusi, jei nežinočiau, kad kažkur ten, anapus, manęs laukia jis. Turiu jį surasti. Privalau. Jis mane papildė. Jis parodė man, kuo galiu būti, jei būsiu narsi. Privalau surasti jį, nes jis rado mane, kai jaučiausi prarasta. Negaliu liautis galvoti apie mūsų pirmąjį bučinį. Po mumis trys šimtai metrų: magiškos neoninės Tokijo šviesos. Virš mūsų tūkstančiai šviesmečių: žvaigždės. Tai buvo pažadas.

Maja, man dabar tavęs reikia, drauge mes stiprios. Tik su tavimi galiu leistis į šias ypatingas paieškas. Tu žinai, kiek jis man reiškia. Neturiu kito pasirinkimo, net jei man sako, kad leidžiuosi į didelius pavojus.

Jis sykį sakė, kad tikrieji stebuklai skirti tokiems laikams kaip šie. Jis teisus. Kitame pasaulio pakraštyje, mieste su trisdešimt aštuoniais milijonais gyventojų, mes vienas kitą suradome. Tai pavyks ir antrą kartą.

Privalau jį surasti.

Lėtai, bet užtikrintai manyje kyla panika. Esu susitarusi už penkiolikos minučių susitikti su mane priimančia šeima prie drabužių parduotuvės UNIQLO. Anot „Google Maps“, mane nuo tikslo skiria šimtas septyniasdešimt metrų, dvi minutės kelio. Skamba paprastai – arba bent jau ne visai *neįmanomai*, nebent reikalus apsinkintų tai, kad esu judriausioje pasaulyje traukinių stotyje, būtent Tokijuje, didžiausiame iš visų milijoninių metropolijų. O *traukinių stotis* skamba kaip didžiausias šimtmečio sumenkinimas, mat tokia nieko nenučiuokianti auka kaip aš galvoja, kad turėdama šešiolikos metų gyvenimo patirtį turi realių šansų kaip nors susigaudyti. Klydau. Šindžiuku stotis – neoninėse šviesose skendintis milžinas, jame penkiasdešimt trys bėgių keliai ir, pabrėžiu, *du šimtai* išėjimų – tai tarsi koks paskutinis, aukščiausias kompiuterinio žaidimo lygis. Jau pusantros valandos mėginu rasti išėjimą iš tunelių labirinto, bet jis vis giliau traukia mane į savo grumenančius vidurius: restoranai, kiaurą parą dirbančios krautuvėlės, butikai, laikraščių kioskai, kirpyklos, žaidimų salonai, užkandinės, drabužių krautuvės, knygynai, suvenyrų kioskai,

elektros prietaisų centrai, gėlių parduotuvės, rūkymo zonos ir karaokės barai, viskas dekoruota ryškiai, su kičo prieskoniu ir milžiniškais reklaminiiais standais, kurių plėšrūs hieroglifai tarsi varžosi iš paskutiniųjų.

Jaučiuosi visiškai sutrikusi. Mano sąnarius kausto nuovargis, galėčiau prisiekti, kad traukos jėga čia, apačioje, metaliniuose žemės viduriuose, trigubai stipresnė nei paviršiuje. Mano delnai pūslėti. Kelioninis lagaminas užtekstinai prisikankino ir protestuoja – stringa ratukai ir cypia guoliai. Jis prikimštas daiktų visiems metams ir tikriausiai jau seniai būtų sprogęs, jei mano tėtis nebūtų mumifikavęs jo visu ritiniu lipniosios juostos.

Dar dešimt minučių.

Sakoma, kad kasdien Šindžiuku stotį pereina apie keturis milijonus keliautojų, bet, priešingai nei aš, regis, visi gerai žino, kur eiti. Minia plūsta margu srautu, greitu ir takiu, tarsi kiekvienas judesys būtų išmoktas. Aš vienintelė vis stabčioju, keičiu kryptį ir įnešu sumaištis į savotišką tvarką.

Kur eiti?

Dantiračiai mano krūtinėje įkaitę – taip tankiai plaka kraują varinėjanti širdis. Ir išalkau, netgi labai. Ir kartu pykina iš jaudulio, tad jau ilgas valandas nė kąsnelio negalėjau nuryti. Kas bus, jei taip ir nesurasiu mane primančios šeimos? Vėl užplūsta toji deginanti neracionali baimė – prekybos centrų baimė, – kokią jaučia vaikai, kai mama staiga dingsta už lentynos su uogienėmis. Tik kad ta uogienių lentyna mano atveju – ištisas okeanas, o mano prekybos centras – traukinių stotis, iš paskutiniųjų besistengianti mane praryti.

Mano varganą padėtį galima apibūdinti lengvai: aš vienuolė Tokijoje, mieste, kuriame dar niekad nebuvau, šalyje, kurios nepažįstu, žemyne be galo toli nuo namų (trylika valandų varginančio skrydžio tarp dviejų ištisai plepėjusių pensininkų, jei jau atvirai). Ir kvailiausia viso šito reikalo dalis: aš čia *savo noru*.

Prieš mėnesį sužinojau, kad mane išrinko pagal moksleivių mainų programą vykti į Japoniją. Trys išskirtinės vietos, viena iš jų – Tokijas. Kadangi mūsų mainų programos iki šiol ribojosi Europa, tai visiškai naujas pasiūlymas – visus metus lankyti japonišką mokyklą, – tikra sensacija; konkursas, savaime suprantama, irgi buvo didelis. O aš, vidutiniokė, iki šiol nesuprantu, kaip man pavyko gauti tą trokštamą *auksinį bilietą*. Manychiau, pervargę mokytojai ir mano bejėgiai tėvai vieną pilnaties naktį susirinko į slaptą tarybą ir nusprendė, kad metas tą ateivę išsiųsti atgal į jos gimtąją planetą. Ir kol dar neįmanoma šviesos greičiu skrieti į visatos pakraštį, tai visai priimtina alternatyva – bent jau kita pasaulio pusė.

Ir negaliu ant jų pykti. Jau kuris laikas niekur neprišanu – nei savo klasėje, nei šeimoje. Man niekad nebuvo lengva, bet ta vasara prieš dvejus metus tiesiog viską pakeitė. Ir nuo tada viskas tik ritasi į pakalnę. Arba, mano atveju, į gilų, tamsų urvą, kur tik vienas šviesos spindulėlis: išvykti, kur tik akys mato.

Trylikos pajutau aistrą animei, ypač fantastiškiems „Ghibli“ studijos filmams. Keturiolikos perskaičiau pirmąjį savo gyvenime Harukio Murakamio romaną ir iš karto staigiai įsimylėjau. Japonija greitai tapo slapta priebėga,

mano ilgesio šalimi, ir tvirtai nusprendžiau kada nors, baigusi mokyklą, nuvykti į tą salą Ramiajame vandenyne, o kad deramai pasiruoščiau tam savo *kada nors* nuotykiui, jau ne vieną mėnesį uoliai mokausi japonų.

Būtų galima manyti, kad kaip tik mano svajonė dabar ir pildosi, paankstintai ir netikėtai, bet štai kur paradoksas: realiame gyvenime aš dideliu lanku apeinu tai, kas nepažįstama. *Kada nors* skamba gerai, o *dabar* man reiškia *paniką*. Taip sakant, esu aistringa, narsi, smalsi keliautoja po pasaulį, nenorinti niekuomet išvykti iš savo monotoniško, siaubingai nuobodaus kambario, kuriame nieko nevyksta. *Svajoklė* – taip mane vadina mama su tėčiu, bet tai pernelyg romantiškas mano siaubingo geibumo apibūdinimas. O ir savo draugams ilgainiui nusibodau. Visi tarsi apsėsti troškimo nuolat išmėginti ką nors naujo (naujos pažintys, naujos kavinės, nauja muzika, nauja plaukų spalva, nauja, nauja, nauja...), o man su permainomis susitaikyti sunku. Atšaukti susitikimą paskutinę minutę – čia aš tikra profesionalė.

Po mėnesio man sueis septyniolika. Esu kuo tvirčiausiai įsitikinusi, kad man lieka labai labai mažas tarpelis, kad išsivaduočiau iš to ankšto, lipnaus, siaubingai patogaus fantazijų pasaulio kokono. Todėl jokia būdu negalėjau atsisakyti Tokijo, mat ši kelionė, ko gero, paskutinis šansas, kad ir kaip man patinka vienatvės privalumai. Nenoriu mirti kaip kambary užsitupėjusi senmergė. Dar penkios minutės iki sutarto laiko.

Liežuvis pasidengia karčiomis apnašomis. Panašu, kad it magnetas traukiu visas stoties dulkes. Ledinis oras,

plūstantis iš tamsių įdubų sienose, gena per nugarą vis naujas šiurpo bangas, bet pažastyse plinta prakaito dėmės. Nenoriu nė galvoti, koks dabar mano kūno kvapas. Dezodorantą iš manęs atėmė oro uosto patikroje, tarsi bombos grėsmė būtų didesnė nei smirdinčių pažastų...

Kad apklausos anketoje pažymėjau, jog mane priimančiai šeimai nebūtina pasitikti manęs oro uoste, dabar jau karčiai gailiuosi. Siekiu, kad pavyktų išvengti visokių mandagių pašnekėsėlių. Tipiška aš, ir lygiai taip pat tipiška, kad toks *rūpestingai pasvertas* sprendimas man gero kai įspiria į užpakalį.

Gal skambinti namo? O kas tada? Apsibliauti ir maldauti tėvų, kad pasiimtų mane iš Tokijo? Nerealų. Be to, Vokietijoje dabar naktis. Atsižvelgiu į faktą, kad po kelių minučių galiu tapti bename, tad nelieka nieko kita, tik pasiklausti kelio. Teisingai spėjate: aš drovoka. Ypač kai jaučiuosi negerai arba netvirtai (taigi beveik visada).

Stabteliu prie kavinukės. Vitrinos išpuoštos išblukusiais plastikiniais tortais, ryškiai žaliais blizgučiais ir visa armija letenėlėmis mojuojančių, laimę nešančių katyčių. Šie žavūs kulisai bent jau tinka prie tos visiškos katastrofos, vykstančios mano viduje. Man už nugaros padavėjai treliuoja *irasshaimase*, kai ką, kas čia, Japonijoje, visuo met daroma, kai prieini prie restorano, kavinės ar parduotuvės, *irasshaimase* japoniškai reiškia „sveiki atvykę“, tačiau prie to intensyvumo, garso ir susižavėjimo, su kuriais tas žodis ištariamas, pirmiausia reikia priprasti. Tam, kuris mielai liktų priedangoje, entuziastingi sveikintojai labai jau nepalankūs.

Pro mane per sekundę praplūsta koks geras šimtas žmonių, o aš renkuosi potencialią auką. Viename dokumentiniame filme mačiau, kaip liūtai pasinaudoja šoko efektu, norėdami pasirinkti silpniausią auką. Na ką, užsimerkiam ir pirmyn.

– *Sumimasen*, – užbliaunu ir aklomis metuosi į neaiškių kontūrų kūnų srautą. Tiesą sakant, mano japonų kalbos žinios jau visai neblogos, bet tik tol, kol šneku aš. Vos tik prabyla gimtakalbis, spoksau kaip ožys į naujus vartus. Todėl pereinu į anglų kalbą: – Atsiprašau, gal galite man padėti?

Mano nuostabai, išsyk sustoja kokie šeši japonai ir japonės, apsupa mane ir mano kelioninį lagaminą nepriekaištingu ratu – draugiškai šypsantys veidai, tobula švelnaus, geranoriško laukimo išraiška.

Nuryju nemenką gumulą gerklėje ir pralemenu:

– Ieškau drabužių parduotuvės UNIQLO, bet nežinau, pro kurį išėjimą man eiti.

Atjautos kupinas linkčiojimas. Trumpas pasitarimas, ir kelis sykius nuskamba man nežinomas žodis *gaijin*. Galiausiai iš rato žengia vyras, apsitaisęs prašmatniai kaip verslininkas, o kiti taip staigiai patraukia savo keliais, tarsi to pasitarimo nė būti nebuvę.

– *Kite kudasai*, – sako jis ir pamoja man abiem rankomis.

– D-d-dėkui, – pralemenu ir nuseku jam iš paskos.

Eskalatorius kairėn, atitvaras dešinėn, tada vėl kairėn, dar vienas eskalatorius, eskalatorius, eskalatorius, liftas, eskalatorius, paskui salė, kurioje į visas puses šakojasi geltonomis neoninėmis lempomis apšviesti koridoriai it kokios aštuonkojo galūnės. Jau imu manyti, kad esu tarsi

nesibaigiančiame Mėbijaus lape, kažkokioje simuliacijoje, kuri pakrypo netikusia linkme.

Bet tada iškilmingai suskamba:

– UNIQLO!

Vyras sustoja ir nežymiu mostu, bet visas švytėdamas rodo man EXIT 9 (rodyti į ką nors pirštu Japonijoje laikoma nemandagumu). Dėkoju ir pajuntu beribį palengvėjimą. Vyras nusilenkdamas atsisveikina ir energingai ištaria *Ganbatte!*, o tai mūsiškai reiškia „sėkmės“.

Fuuu. Kita stotelė: mane priimanti šeima.

Dar šešios sekundės, ir susitikime pirmą kartą. Kol eskalatorius juda žemės paviršiaus link, aš dar kartą pasikartojau jų vardus: priimančios šeimos mama Hana Nakano, tėvas Kijošis Nakano. Nors savo laiške jie prisistatė tiesiog *Okāsan* ir *Otōsan*. *Okāsan* yra pagarbus kreipinys į motiną, *Otōsan* – į tėvą. Mano būsima sesuo vardu Aja Nakano. Jai neseniai suėjo septyniolika, mudvi lankysime tą pačią klasę. Mano būsimas brolis, Haruto Nakano, jaunesnis. Man regis, jam vos dešimt, lanko pradinę mokyklą. Gal padarysiu jiems gerą pirmąjį įspūdį, labai to tikiuosi.

Nervingai pešioju pilką džemperį su gobtuvu, specialiai nusipirkau jį ilgam skrydžiui. Į veidrodį nežiūrėjau nuo tada, kai atskridau, tačiau bent jau plaukai supinti į pusėtinai tvarkingą kasą.

Man į plaučius plūsteli grynas oras. Dienos šviesa. Švelnus vasariškas brizas, rugpjūčio karščio svoris. Drėgno asfalto kvapas – man sukutena duobutę ties skrandžiu. Kai galiausiai pastačiau pėdą ant Tokijo žemės – pasirengusi paskutiniam sprintui, – sustingau it mietaį parijusi.